

at intet er mere umuligt at holde sig til for en lille Magt end svævende Bestemmelser i Kontrakter, Traktater og Aftaler med Stormagterne. Det staar altid praktisk set i den store Magts Haand at fortolke det svævende i sin Interesse, medens den lille Magt derimod aldrig med Virkning kan gøre noget som helst svævende Punkt gældende overfor den store Magt. Derfor er i Traktater mellem smaa og store Magter, saaledes som forøvrigt ogsaa mellem Magterne i Almindelighed, men særlig mellem smaa og store Magter, den størst mulige Præcision og de færrest mulige Smuthuller naturligtvis i højeste Grad at anbefale. Nu er jeg vel ligesom tidligere Talere klar over, at det ikke havde staaet i vor Regerings Magt at faa Frankrig og England ind paa at forpligte sig til mere overfor os, end de have Lyst til. Det kunde ikke falde mig ind at bebrejde den højtærede Minister, at han ikke havde formaaet det, men jeg vil ikke lægge Skjul paa, at jeg har den Mening, at hellere end at slutte to saadanne Traktater, som ganske sikkert ville være et uheldigt Præcedens for os i vore senere Traktatforhandlinger med andre Magter, maatte man søge at faa Pincippet i den hollandske Traktat ført igennem. Det vil unægtelig være et uheldigt Præcedens for os, at vi ere gaaede ind paa Traktater med England og Frankrig uden at opnaa en eneste Smule af det, vi have kæmpet for og med Held have gennemført overfor Holland og Italien. Det kan godt være, at det kunde have voldet diplomatisk Vanskelighed og Ubehageligheder at afbryde Underhandlingerne, men saa maatte man hellere have fortsat dem, og der er det utvivlsomt, som det ogsaa tidligere er fremhævet, at det kunde have været rigtigt at afvente det nær forestaaende Regeringsskifte i England og i det hele taget at se Tiden an. Saadanne Traktater som disse kan man altid faa, det er ikke noget, der løber fra en.

Efter min Mening ere vi bedre tjente med for fremtidig Forhandlings Skyld ikke at have Traktater end at have dem i denne Form, men nu ere de en Gang afsluttede, og det kunde selvfølgelig ikke falde mig ind at mene, at vi ikke skulde give vort Samtykke, det vilde være at desavouere Regeringen i et internationalt Anliggende, hvad jeg paa ingen Maade vilde være med til, ikke mindst, fordi jeg selvfølgelig erkender, at den højtærede Minister har handlet efter sin bedste Overbevisning og vistnok har forsøgt at faa det mest mulige ud deraf, og fordi jeg ogsaa kan anerkende

navnlig den italienske Traktat, men ogsaa delvis de to andre. Jeg skal med disse Bemærkninger ogsaa for mit Vedkommende tilraade et Samtykke til de her afsluttede Traktater.

N. Andersen: Det er et ret broget Billede, der fremstiller sig for en, naar man lader Blikket glide hen over det Aktstykke, som jeg her holder i min Haand, nemlig Overenskomsterne med de fremmede Magter, et Billede, som ikke helt igennem er absolut tiltalende, idet der, som det er fremhævet af alle de ærede Talere, som have haft Ordet i Dag, overfor de vigtigste af de Lande, med hvem der er afsluttet Overenskomst, dem, med hvem vi staa i den største og mest intime Rapport, ikke er opnaaet noget nævneværdigt ved Traktaterne. Jeg indrømmer selvfølgelig, at der ikke kan være Tale om at rette Bebrejdelser mod Regeringen og endnu mindre være Tale om at nægte Samtykke til de Overenskomster, der ere afsluttede. Men jeg vilde — jeg skal ikke fordybe mig i Emnet, ikke forsøge paa at gentage, hvad der er sagt af andre ærede Talere — oprigtig have ønsket, at den højtærede Udenrigsminister havde haft tilstrækkelig Selvfornægtelse til at undlade at gaa ind paa navnlig Traktaten med England. Det er min Overbevisning, at der let kan komme Forhold til Stede, hvor en Traktat af den Beskaffenhed, som her er afsluttet, ligesaa godt kan være til Skade for vort lille Land som til Gavn. Jeg tænker paa et bestemt Forhold, som er af den Beskaffenhed, at man ikke bør nævne det. Jeg anerkender ligesom andre Talere den gode Villie, der sikkert har været raadende hos den højtærede Minister, der har ledet Forhandlingerne, og beklager, at det ikke har været muligt at opnaa noget bedre end det, der her foreligger. Men jeg erkender, at det maa tages, som det er, man maa være tilfreds med, hvad der er sket, og kun maaske i al Beskedenhed turde rette en Anmodning til den højtærede Minister om, hvis han agter at gaa videre med Afslutning af Traktater med de Lande, der ligge os nærmest Nord, Øst og Syd for os, og hvis der ikke kan opnaas mere, end hvad der er opnaaet ved Afslutningen af Overenskomsterne med England og Frankrig, da saa vidt muligt at holde Forhandlingerne gaaende og ikke gaa ind paa noget lignende overfor disse Lande. Ja, med de Ord skal jeg ogsaa yde min Tilslutning til det, der foreligger — kun, at jeg gør det nødig!